

РЕШЕНИЕ

№ 21987

гр. София, 01.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6688** по описа за **2024** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 05.06.2024 г., постановено по НАХД № 4069/ 2024 г. по описа на СРС, 112-ти състав, е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 4342557, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл.182, ал. 2, т. 3 от ЗДвП на Н. С. Ц. е наложена глоба в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в ЗАНН решението е обжалвано от Н. С. Ц. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ Серия К № 4342557 на СДВР. В жалбата се твърди, че тригодишният давностен срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е изтекъл, тъй като нарушението е извършено на 03.01.2021 г., а ЕФ е връчен на 18.02.2024 г. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът се представлява от юрисконсулт П., който оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К № 4342557, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 03.01.2021 г., в 12:34 часа в [населено място] по [улица], до хотел С., с посока на движение от [улица]към [улица]се движел товарен автомобил А. с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на Н. С. Ц., със скорост 111 км/час при ограничение на скоростта 90 км/час за извън населено място. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с автоматизирано техническо средство АТСС С.. За така констатираното нарушение на бил издаден електронен фиш серия К № 4342557 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Н. С. Ц., е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е законосъобразно.

Правилно въззивният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като не се е съобразил с ограничението на скоростта извън населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 от ЗДвП извън населено място ограничението на максимално допустимата скорост за автомобили категория В е 90 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена извън населено място, като разрешената скорост е 90 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства. Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 57 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е

предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания.

Касаторът се позовава на давностен срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, който предвижда, че наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи. Възбудено наказателнопроизводство означава образуване на наказателно производство, а административнонаказателното производство се образува със съставянето на АУАН, в случая с издаване на ЕФ и едновременно с издаването на ЕФ се реализира преследването (при НП – с издаването му). Действията по съобщаване на НП, съответно в разглеждания случай на ЕФ, не са действия по наказателно преследване. При късно съобщаване на ЕФ и необосновано дълго забавяне, защитата срещу административнонаказателното преследване е абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК. Същата не е уредена в ЗАНН и се прилага на основание чл.11 от същия закон. В случая нарушението е извършено на 03.01.2021 г. и включително и към момента не е изтекъл абсолютният давностен срок за административнонаказателно преследване.

Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че с атакувания електронен фиш законосъобразно е наложена глоба на касатора, поради което решението на СРС се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.06.2024 г. по НАХД № 4069/ 2023 г. на СРС, НО, 112 състав.

ОСЪЖДА Н. С. Ц. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: